

Sygn. akt I ACa 1359/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Romana Górecka

Sędzia SA Ewa Kaniok (spr.)

Sędzia SA Barbara Trębska

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę i zobowiązanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2012 r.

sygn. akt XXIV C 565/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 (pierwszym) i 2 (drugim) w ten sposób, że:

a) w punkcie pierwszym zobowiązuje pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do udzielenia Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w W. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego informacji i wskazania:

- jakie audycje telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno – muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, reemitował, w okresie od 17 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku;

- jakie audycje telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno – muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne nadawał w okresie od 17 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku;

- informacji o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, w okresie od 17 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku, zwłaszcza reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń i innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm, ze wskazaniem, którego miesiąca dotyczą;

b) w punkcie drugim zobowiązuje (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do przekazania powodowi Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w W. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego wskazania nadań utworów rozpowszechnianych przez pozwanego w okresie od 17 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku, w ramach nadawania przez pozwanego programów telewizyjnych, uwzględniając w nich czas i długość (w minutach) nadania, oraz zasięg programu (program ogólnopolski, program lokalny);

c) zobowiązuje powoda do zachowania poufności informacji dotyczących wysokości wpływów uzyskanych przez pozwaną spółkę do ujawnienia których została zobowiązana;

d) oddala roszczenie o udzielenie informacji w pozostałym zakresie;

II. oddala apelację w pozostałej części.

I ACa 1359/12

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. wniosło o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. w W. kwoty 22.452.922,80 zł z odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem trzykrotności należnego wynagrodzenia autorskiego za eksploatację w okresie od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r. na platformie cyfrowej (...) utworów z repertuaru powoda (poprzez reemisję i nadawanie programów telewizyjnych).

W punkcie drugim pozwu powód wniósł o zobowiązanie pozwanej, w trybie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 04.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 2006 r., nr 90, poz. 631 ze zm.; dalej: u.p.a.p.p.), do udzielenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego następujących informacji:

a) jakie programy telewizyjne zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, pozwana reemitowała w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, ze wskazaniem dla poszczególnych programów w poszczególnych miesiącach: liczby abonentów będących osobami fizycznymi i liczby gniazd abonenckich abonentów będących osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej,

b) jakie programy telewizyjne zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, pozwana nadawała w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku,

c) o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, w tym zwłaszcza z: reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń oraz innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm, ze wskazaniem, którego miesiąca dotyczą,

d) wykazów nadań utworów rozpowszechnianych przez pozwaną w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku w ramach nadawania przez nią programów telewizyjnych, uwzględniając w nich czas i długość (w minutach) nadania, kategorię utworu (utwory literackie, dramatyczne, dramatyczno-muzyczne, muzyczno-choreograficzne) oraz zasięg programu (program ogólnopolski, program lokalny).

Powód domagał się wydania wyroku częściowego w odniesieniu do zawartego w punkcie drugim pozwu żądania obejmującego zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji.

Uzasadniając powództwo, powód oświadczył, że jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych,

muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, w szczególności na takich polach eksploatacji jak reemisja czy nadawanie za pośrednictwem wizji lub fonii przewodowych albo bezprzewodowych przez stacje naziemne i za pośrednictwem satelity, uprawnioną do zarządzania tymi prawami na podstawie zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, korzystającą z domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. Powód wskazał, że jako organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie wskazanych w zezwoleniu pól eksploatacji jest uprawniony do zawierania umów upoważniających podmioty trzecie do korzystania z praw, którymi zarządza oraz do pobierania wynagrodzeń za eksploatację pozostających w jego repertuarze utworów w celu wypłat należnych wynagrodzeń na rzecz poszczególnych autorów. Powód dodał, że działa i pobiera należne wynagrodzenia na podstawie przyjętych przez niego tabel wynagrodzeń. Podniósł, że pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonuje reemisji programów zawierających utwory z jego repertuaru oraz jest nadawcą programów telewizyjnych (...) i (...). Powód twierdził, że pozwana korzysta bez zezwolenia z utworów pozostających w jego zarządzie i nie wypłaca wynagrodzenia należnego autorom. Powołując się na uprawnienie z art. 70 u.p.a.p.p. do dochodzenia wynagrodzenia należnego twórcom z tytułu eksploatacji utworów audiowizualnych, powód podał, że domaga się od pozwanej zapłaty trzykrotności stosownego wynagrodzenia w myśl art. 79 ust. 1 u.p.a.p.p. przyjmując, że działanie pozwanej w postaci reemisji i nadawania utworów bez zezwolenia i bez uiszczenia wynagrodzenia było zawinione. Powód oświadczył, że wskazana przez niego w pozwie kwota jest sumą wstępnie wyliczoną, określoną na podstawie dostępnych mu danych do chwili sporządzenia pozwu, zaś w celu wyliczenia ostatecznej kwoty żądanej od pozwanej potrzebuje informacji i dokumentów wymienionych w punkcie drugim pozwu.

W odpowiedzi na pozew (...) sp. z o.o. w W. wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem częściowym z dnia 27.04.2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

- w punkcie 1. zobowiązał (...) sp. z o.o. w W. do udzielenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego informacji i wskazania:

- jakie programy telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych pozwany reemitował, w okresie od 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, ze wskazaniem dla poszczególnych programów w poszczególnych miesiącach: liczby gniazd abonenckich abonentów będących osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi nie mającymi osobowości prawnej;
- jakie programy telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, pozwany nadawał w okresie od 17.10.2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 roku;
- informacji o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, zwłaszcza reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń i innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm, ze wskazaniem, którego miesiąca dotyczą;

- w punkcie 2. Zobowiązał pozwanego (...) sp. z o.o. w W. do przekazania Stowarzyszeniu (...) w W. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego wykazów nadań utworów rozpowszechnianych przez pozwanego w okresie od 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r., w ramach nadawania przez pozwanego programów telewizyjnych, uwzględniając w nich czas i długość (w minutach) nadania, kategorie utworu (utwory literackie, dramatyczne, dramatyczno-muzyczne, muzyczno-choreograficzne) oraz zasięg programu(program ogólnopolski, program lokalny).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy wskazał:

Stowarzyszenie (...) w W. (dalej: Stowarzyszenie (...)) jest organizacją zrzeszającą autorów między innymi w celu reprezentowania ich interesów związanych z ochroną w zakresie prawa autorskiego.

Decyzją z dnia 28.02.2003 r. Minister Kultury zmienił decyzję Ministra Kultury i Sztuki z dnia 01.02.1995 r. zmodyfikowaną decyzją z dnia 23.10.1998r. W wyniku dokonanej zmiany, działając na podstawie art. 104 ust. 3 u.p.a.p.p., Minister Kultury udzielił Stowarzyszeniu (...) zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, na następujących polach eksploatacji: a) utrwalanie, b) zwielokrotnianie, c) wprowadzanie do obrotu, d) wprowadzanie do pamięci komputera, e) publiczne wykonanie, f) publiczne odtwarzanie, g) wyświetlanie, h) wystawianie, i) użyczenie i najem, j) nadanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną, k) nadanie za pośrednictwem satelity, l) reemisja, m) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym. (dowód: decyzje - k. 399 do 400; k. 426 do 427; k. 432 do 433).

Stowarzyszenie (...), jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów wskazanych w zezwoleniu Ministra Kultury w zakresie wymienionych tam pól eksploatacji, zawiera umowy upoważniające inne podmioty do korzystania z tych praw, którymi zarządza. Na podstawie takich umów Stowarzyszenie (...) pobiera wynagrodzenie za eksploatację przez te podmioty praw, które pozostają w jego zarządzie, w celu wypłaty należnych wynagrodzeń na rzecz uprawnionych autorów. Wysokość wynagrodzenia za udzielenie upoważnienia do korzystania z zarządzanych praw Stowarzyszenie (...) określa na podstawie opracowanych przez siebie tabel stawek wynagrodzeń autorskich, które mają na celu ujednoczenie zasad stosowanych przez stowarzyszenie przy zawieraniu umów z użytkownikami i przy dochodzeniu roszczeń. W latach 2009-2010, według stosowanej przez Stowarzyszenie (...) tabeli stawek wynagrodzeń autorskich za reemisję utworów, stawka wynagrodzenia za reemisję utworów była naliczana za dany miesiąc od jednego abonenta za każdy program, przy czym gdy abonentem była osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, stawka wynagrodzenia odnosiła się do każdego gniazda abonenckiego objętego umową z operatorem. Według stosowanej przez Stowarzyszenie (...) w latach 2009-2010 tabeli stawek wynagrodzeń autorskich za radiowe i telewizyjne nadawanie utworów oraz równoczesne i integralne rozpowszechnianie utworów w sieciach kablowych, stawka wynagrodzenia była uzależniona od charakteru utworu (czy należał do kategorii „małych praw” czy „wielkich praw”), rodzaju nadawanego programu (informacyjny, filmowy, ogólny, muzyczny), od rodzaju nadawcy. W przypadku nadań utworów z zakresu „małych praw” w ramach telewizji niepublicznej stawka była określona procentowo, a podstawę obliczenia wynagrodzenia stanowiły wszystkie wpływy brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskane w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, w tym zwłaszcza z: reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji, innych świadczeń i innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm. W przypadku nadań utworów z zakresu „wielkich praw” w ramach telewizji stawka była określona kwotowo za każdą minutę nadania utworu, a wynagrodzenie było obliczane na podstawie czasu nadania poszczególnych utworów. (dowód: tabele wynagrodzeń - k. 30 do 38).

Stowarzyszenie (...) zarządza prawami autorskimi na podstawie powierzenia w zbiorowe zarządzanie praw autorskich przez poszczególnych autorów oraz w oparciu o umowy zawarte z zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. (dowód: oświadczenia - k. 117 do 198; wykaz stowarzyszeń - k. 199 do 202; k. 478 do 480).

(...) Sp. z o.o. w latach 2009-2010 prowadziła działalność gospodarczą polegającą między innymi na nadawaniu programów telewizyjnych. Była nadawcą posiadającym koncesję na rozpowszechnianie drogą satelitarną programów telewizyjnych(...) i (...). Zajmowała się również odpłatnym rozpowszechnianiem podmiotom trzecim programów telewizyjnych, nadawanych pierwotnie przez innych nadawców, drogą przejmowania ich w całości i bez zmian od organizacji telewizyjnych poprzez równoczesne i integralne przekazywanie tych programów do powszechnego odbioru, to jest reemisją. Reemisją objęte były programy polskie oraz zagraniczne. W latach 2009-2010 (...) Sp. z o.o. zarządzała platformą (...)” - platformą satelitarną oferującą szeroki odbiór programów, w tym w technologii

HD. Ofertę programową platformy „(...)” stanowiły kanały telewizyjne pogrupowane w sześć pakietów tematycznych - pakietów podstawowych (Informacja i rozrywka, Hity filmowe, Kultura nauka świat, Sport i motoryzacja, Dzieci, Style moda muzyka). Poza pakietami podstawowymi na platformie (...) były dostępne dodatkowe programy pogrupowane w promocyjne pakiety tematyczne lub dostępne osobno (opcje dodatkowe do pakietów). W ramach wymienionych pakietów (...) Sp. z o.o. dokonywała reemisji programów. Wobec kilkudziesięciu programów dostępnych w ofercie programowej platformy „n” (...) SP. z o.o. nie dokonywała reemisji programów. (dowód: odpis aktualny z rejestru przedsiębiorców - k. 342 do 344; wydruki z wykazem koncesji - k. 39; wykazy programów - k. 40 do 55; kopie z gazety telewizyjnej z przykładową zawartością programów - k. 56 do 116; wydruki ze stron internetowych - k. 331 do 335; k. 338, informacja z Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji - k. 397 do 398).

W skład programów reemitowanych i nadawanych przez (...) sp. z o.o. w latach 2009-2010 wchodziły między innymi utwory, do których prawa autorskie pozostawały w zarządzie Stowarzyszenia (...), w tym utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne i choreograficzne w utworach audiowizualnych. W latach 2009-2010 (...) Sp. z o.o. bez zgody Stowarzyszenia (...) korzystała z utworów pozostających w zarządzie tego stowarzyszenia na polu reemisja i nadawanie (za pośrednictwem satelity). Z tego tytułu nie uiszczała na rzecz Stowarzyszenia (...) żadnych kwot. (...) Sp. z o.o. nie zawarła żadnej umowy ze Stowarzyszeniem (...), na mocy której byłaby upoważniona przez to stowarzyszenie do korzystania w latach 2009-2010 z utworów pozostających w jego zarządzie na wymienionych wyżej polach eksploatacji.

Stowarzyszenie (...) nie dysponuje niezbędnymi danymi do wyliczenia - w oparciu o stosowane przez siebie tabele wynagrodzeń - należności z tytułu korzystania od 17 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku przez (...) sp. z o.o. z utworów, do których prawa pozostają w zarządzenie stowarzyszenia, na polach reemisja i nadawanie. W szczególności, Stowarzyszenie (...) nie dysponuje informacjami, jakie programy telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, (...) Sp. z o.o. reemitowała od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Stowarzyszenie (...) nie posiada danych o przypadającej na dany program (spośród reemitowanych przez spółkę) w poszczególnych miesiącach liczbie abonentów będących osobami fizycznymi i liczbie gniazd abonenckich abonentów będących osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej. Stowarzyszenie (...) nie dysponuje informacjami, jakie programy telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, (...) sp. z o.o. nadawała od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r. Stowarzyszenie (...) nie dysponuje informacjami o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych przez (...) sp. z o.o. w poszczególnych miesiącach w związku z prowadzoną działalnością nadawczą od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r., w tym zwłaszcza z: reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń oraz innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm. Stowarzyszenie (...) nie dysponuje wykazami nadań utworów rozpowszechnianych przez (...) sp. z o.o. od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r. w ramach nadawania programów telewizyjnych, w tym programów(...) i (...), które to wykazy zawierałyby dane o: czasie i długości (w minutach) nadania, kategorii utworu (spośród katalogu: utwory literackie, dramatyczne, dramatyczno-muzyczne, muzyczno-choreograficzne) oraz zasięgu programu (ogólnopolski, czy lokalny). W obecnej chwili Stowarzyszenie (...) dokonało wyliczeń wynagrodzenia należnego, jego zdaniem, od (...) sp. o.o. za okres od 17.10.2009 r. do 31.12.2010 r., opierając się o własne szacunki oraz posiadane, niepełne dane, w tym dane ogólnodostępne, materiały prasowe, czy informacje zamieszczone w Internecie. Dla pełnego, według Stowarzyszenia (...), wyliczenia wynagrodzenia należnego jemu od (...) Sp. z o.o. stowarzyszenie potrzebuje informacji od tej spółki niezbędnych do ustalenia danych pozwalających wyliczyć wynagrodzenie w oparciu o stosowane przez stowarzyszenie w latach 2009-2010 tabele wynagrodzeń.

Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. (dalej jako: „(...)”) jest organizacją zrzeszającą twórców filmowych oraz inne podmioty, których działalność związana jest z twórczością filmową, w celu reprezentowania ich interesów zawodowych, twórczych i wynikających z ochrony w zakresie prawa autorskiego i praw pokrewnych, w tym osoby fizyczne i prawne, które podlegają ochronie praw autorskich i praw pokrewnych w zakresie utworów audiowizualnych.

Do celów (...) należy między innymi ochrona praw autorskich i praw pokrewnych twórców i pomocniczo twórczych pracowników filmu. (...) jest organizacją zbiorowego zarządu prawami autorskimi działającą w oparciu o decyzję Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29 maja 1995 r., zmienioną decyzjami z dnia 23 października 1998 r. i z dnia 28 lutego 2003 r. Na podstawie wymienionych decyzji udzielono (...) zezwolenia na zbiorowe zarządzanie: 1) prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji: a) utrwalanie, b) zwielokrotnianie określoną techniką, w tym techniką zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową, c) wprowadzanie do obrotu, d) wprowadzanie do pamięci komputera, e) publiczne odtwarzanie, f) wyświetlanie, g) najem, h) użyczenie, i) nadawanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, j) reemitowanie, k) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym; 2) prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów na następujących polach eksploatacji: a) zwielokrotnianie określoną techniką, b) wprowadzanie do obrotu, c) najem, d) użyczenie, e) odtwarzanie, f) nadawanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, g) reemitowanie, h) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym. (dowód: statut (...) k. 439 do 447, decyzje - k. 428 do 431).

(...) sp. z o.o. zawarła ze (...) w dniu 18.05.2010 r. umowę generalną, na mocy której (...) udzieliło spółce zgody na reemisję utworów audiowizualnych objętych (...) w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej. W przedmiotowej umowie (...) sp. z o.o. zobowiązała się do zapłaty na rzecz (...) wynagrodzenia przysługującego producentom i współtwórcom utworu audiowizualnego za korzystanie z utworu, o którym mowa w art. 70 ust. 21 pkt 3 u.p.a.p.p., wypłacanego za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Umową objęto wynagrodzenie dla producentów utworów audiowizualnych oraz współtwórców reprezentowanych przez (...) na podstawie umowy o powierzeniu praw w zarząd, umów o wzajemnej reprezentacji oraz na zasadzie negotiorum gestor. W umowie generalnej zastrzeżono, że nie obejmuje ona praw twórców utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, jak również tłumaczy dialogów. (dowód: umowa generalna - k. 976 do 982).

W zakresie zgłoszonego w punkcie drugim pozwu żądania o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji i dostarczenia dokumentacji, Sąd wydał wyrok częściowy, uwzględniając powództwo.

W ocenie sądu I instancji powód posiada legitymację procesową czynną do występowania z żądaniem o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji i dostarczenia dokumentacji. W szczególności wykazał on prawa do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi na takich polach eksploatacji jak nadawanie satelitarne czy reemisja. Powód korzysta z domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. Stowarzyszenie (...) jest bowiem organizacją zbiorowego zarządzania w rozumieniu art. 104 ust. 1 u.p.a.p.p., o czym świadczy treść statutu stowarzyszenia i treść decyzji Ministra Kultury. Powód jest organizacją, której minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w trybie art. 104 ust. 3 u.p.a.p.p., udzielił zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, między innymi na takich polach eksploatacji, jak nadawanie za pośrednictwem satelity czy reemisja.

Według art. 105 ust. 1 zdanie pierwsze u.p.a.p.p. domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Z mocy art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. na rzecz powoda działa domniemanie, że - jako organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniony do zarządzania i ochrony w odniesieniu do praw autorskich do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym (tak zwanych utworów wkładowych), w szczególności na takich polach eksploatacji jak nadawanie za pośrednictwem satelity czy reemisja. Powód ma legitymację procesową między innymi w zakresie ochrony praw autorskich do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym na wymienionych polach eksploatacji. Przedmiotowego

domniemania pozwana nie obaliła w toku procesu. Zgodnie z art. 105 ust. 1 zdanie drugie u.p.a.p.p. na domniemanie wynikające ze zdania pierwszego tego przepisu nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Wskazana w art. 105 ust. 1 zdanie drugie u.p.a.p.p. sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie.

Jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.05.2009 r., II CSK 701/08 (LEX nr 519312), domniemanie, o którym mowa w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., „może być - jak inne domniemania prawne - obalane przez wykazanie, że dana organizacja nie jest uprawniona do zarządzania konkretnym prawem. Na przewidziane w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. domniemanie nie można się też powoływać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Do uchylecia omawianego domniemania nie wystarczy jednak samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw”. Sąd Okręgowy podzielił zaprezentowany w/w pogląd.

Pozwana nie wykazała, aby inna niż powód organizacja rościła sobie prawa do zarządzania i ochrony prawami do tych samych utworów, do których uprawnienia obejmujące zarządzanie i ochronę przysługują powodowi. W szczególności nie zostało wykazane, że (...) jest taką organizacją, która rości sobie tytuł do tych samych utworów, które są chronione przez powoda.

Z porównania statutów powodowego stowarzyszenia oraz (...) oraz z porównania zezwoleń udzielonych przez Ministra Kultury powodowi i (...) wynika, że nie pokrywają się zakresy zarządzania powoda i (...) prawami autorskimi w odniesieniu do reprezentowanych przez nich utworów. Powód bowiem został upoważniony do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym (utworów wkładowych), o czym świadczy treść zezwolenia Ministra Kultury (k. 432 do 433). Powód nie został upoważniony do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych jako całości. Natomiast (...) zostało upoważnione do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych (jako całości, a nie do utworów wkładowych) oraz prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów (zezwoleń Ministra Kultury - k. 430 do 431).

Powyższe potwierdza w szczególności zapis w umowie generalnej z dnia 18 maja 2010 r. zawartej między pozwaną a (...), w którym podkreślono, że umowa nie obejmuje praw twórców utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, jak również tłumaczy dialogów. Tego rodzaju postanowienie świadczy o tym, że (...) uznaje, iż nie posiada uprawnienia do zarządzania i ochrony prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworach audiowizualnych. Uprawnieniem takim legitymuje się natomiast powód.

Zgodnie z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. w zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat. Na podstawie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje więc roszczenie o charakterze informacyjnym.

Powód wykazał, że pozwana w latach 2009-2010 korzystała z utworów objętych zarządzaniem powoda. Powód przedstawił oświadczenia twórców, którzy powierzyli mu swe prawa autorskie do utworów w zbiorowe zarządzanie oraz wykaz programów reemitowanych przez pozwaną wskazujący na to, że pozwana eksploatowała utwory pozostające w zarządzie powoda.

Powód dochodzi wynagrodzenia od pozwanej na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a.p.p. - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez niego zgody na korzystanie z utworów pozostających w jego zarządzie. Zgodnie z zasadą wynikającą z art. 17 u.p.a.p.p., twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do

wynagrodzenia za korzystanie z utworu, w tym na polach nadawanie i reemisja (art. 50 pkt 3 u.p.a.p.p.). Do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z utworów (utworów wkładowych) pozostających w zarządzie powoda pozwana była zobowiązana na mocy art. 70 ust. 21 pkt 3 u.p.a.p.p. w zw. z art. 70 ust. 3 u.p.a.p.p. W celu ustalenia przewidzianego w art. 70 ust. 21 u.p.a.p.p. wynagrodzenia należnego współtwórcom, którzy powodowi powierzyli w zbiorowy zarząd przysługujące im prawa autorskie do utworów wkładowych, konieczne jest uzyskanie przez powoda, informacji i dokumentów pozwalających na określenie danych potrzebnych do ustalenia wysokości wynagrodzenia w oparciu o przyjęte przez niego tabele wynagrodzeń. Informacje te posiada pozwana, gdyż dane te dotyczą jej działalności.

Dochodzone przez powoda roszczenie o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji i dostarczenia dokumentacji pozwalającej na określenie wysokości żądanego przez powoda wynagrodzenia podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p.

Uwzględniając cele roszczenia z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. i porównując treść tabel wynagrodzeń obowiązujących u powoda w latach 2009-2010 z zakresem informacji obecnie posiadanych przez powoda, zdaniem sądu uzasadnione było domaganie się przez powoda od pozwanej wskazanych w punkcie drugim pozwu informacji i dokumentów dla potrzeb ustalenia wynagrodzenia za korzystanie z utworów pozostających w zarządzie powoda, dlatego w wyroku częściowym, Sąd uwzględnił w całości przedmiotowe roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zaskarżając go w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że:

a. Stowarzyszenie (...) (dalej: (...)) jest organizacją upoważnioną do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych z wyłączeniem praw wkładowych oraz do zarządzania prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów, mimo iż ze statutu tej organizacji (§ 10 - k. 439 do 447), jej zezwolenia na zbiorowe zarządzanie (k. 428 do 443) oraz umowy zawartej z pozwanym 18.05.2010 r. (k. 976 do 982) wynika, że (...) reprezentuje szeroką kategorię uprawnionych, tj. współtwórców utworów audiowizualnych, twórców utworów włączonych do tych utworów (tzw. twórców utworów uprzednich/następczych), oraz producentów utworów audiowizualnych i producentów wideogramów;

b. zakresy reprezentacji powoda i (...) nie pokrywają się ze sobą, mimo iż z treści zezwoleń na zbiorowe zarządzanie obu wymienionych organizacji, ich statutów oraz umowy z 18.05.2010 r. wynika, że (...) reprezentuje producentów utworów audiowizualnych (oraz wideogramów), współtwórców tych utworów oraz twórców utworów włączonych do utworów audiowizualnych, a Powód - mocą swego zezwolenia na zbiorowe zarządzanie - twórców utworów włączonych;

c. powód na podstawie swego zezwolenia na zbiorowe zarządzanie reprezentuje współtwórców utworów audiowizualnych, gdy z treści tego zezwolenia wynika, że chodzi o odrębną od współtwórców kategorię twórców utworów włączonych do utworu audiowizualnego;

d. w działalności telewizyjnej prowadzonej przez Skarżącą w latach 2009-2010 dochodziło do korzystania z utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych i pantomimicznych, mimo iż zakresem podstawy faktycznej żądania objęto jedynie punkt 6 zezwolenia powoda na zbiorowe zarządzanie o numerze(...), w zakresie rzekomego korzystania przez Skarżącą z „ utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych i pantomimicznych w utworze audiowizualnym”, a nie objęto nim punktów 1-5 tego zezwolenia, w zakresie rzekomego korzystania przez skarżącą z utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych i pantomimicznych jako takich;

e. powód zarządza prawami autorskimi w oparciu o umowy zawarte z zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi (dalej: OZZ), mimo iż okoliczność ta nie została wykazana dowodem z tych umów, a jedynie wydrukiem ze strony internetowej powoda oraz wykazem załączonym do pozwu, na których znalazły się

nazwy organizacji rzekomo współpracujących z powodem, które reprezentują niebędący przedmiotem sporu repertuar muzyczny i tzw. „mechaniczny”, przez co mylnie ustalono istnienie podstawy faktycznej w zakresie prawa Powoda do żądania informacji i dokumentacji o twórcach utworów spoza Polski (Chodzi np. o wydawanie płyt CD z muzyką i szeroko pojętą działalność polegającą na reprodukcji nagrań dźwiękowych przez ich zwielokrotnianie na nośnikach);

2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia art. 217 § 2 kpc oraz art. 232 zd. 2 kpc, przez oddalenie wniosków dowodowych z dokumentów zgłoszonych przez pozwanego, co nastąpiło przy jednoczesnym braku inicjatywy dowodowej po stronie Sądu orzekającego; apelujący wskazał na następujące, bezzasadne pominięte, dowody:

a. z opinii prof. dr hab. R. M., eksperta prawa autorskiego, mimo iż dowód ten służył ustaleniu stanu faktycznego sprawy i dowodził, że Powód nie jest organizacją właściwą w zakresie praw współtwórców utworów audiowizualnych oraz producenta tych utworów;

b. z dwóch orzeczeń Komisji Prawa Autorskiego z 16.01.2012 r. wydanych w tzw. postępowaniach tabelowych toczonych przed Komisją Prawa Autorskiego z wniosków Powoda oraz (...) o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń odpowiednio na polu reemisji kablowej i reemisji, mimo iż wynikało z nich, że powód zamierza złożyć w Komisji wspólną z (...) tabelę wynagrodzeń na polu reemisji lub reemisji kablowej, co dowodzi, że Powód nie może samodzielnie (tj. z pominięciem (...) jako organizacji właściwej), dochodzić wynagrodzeń, a także dowodzi, że Powód nie ma prawa do informacji i dokumentacji objętych podstawą faktyczną sporu oraz legitymacji czynnej;

c. z orzeczenia Komisji Prawa Autorskiego z 03.02.2010 r., mimo iż wynika z niego, że w nadaniach telewizyjnych (działalności nadawczej i reemisyjnej) nie dochodzi do eksploatacji utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, a jednolitych utworów audiowizualnych;

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania tj.:

a. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 234 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów dokonanej w sposób niewszzechstronny, bowiem bez uwzględnienia wiążących Sąd orzekający domniemań prawnych, w tym wypadku domniemania nabycia autorskich praw majątkowych przez producenta utworu audiowizualnego do dysponowania prawami wkładowymi oraz prawami twórców utworów włączonych do utworów audiowizualnych mocą umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu oraz bez uzasadnienia dla istotnego dla sprawy pominięcia wniosków dowodowych złożonych przez Skarżącą, tj.:

(i) wniosków powoda o uznanie za organizację właściwą w postępowaniu toczonym przed Komisją Prawa Autorskiego w zakresie: prawa do pobierania stosownego wynagrodzenia należnego twórcom scenariuszy, utworów muzycznych i słowno-muzycznych, w związku ze zwielokrotnianiem i wprowadzaniem do obrotu utworów audiowizualnych (sygn. akt (...)(...), oraz prawa do pobierania wynagrodzenia proporcjonalnego do wpływów z tytułu wyświetlania utworu audiowizualnego w kinach, należnego twórcom scenariuszy, utworów muzycznych i słowno-muzycznych, które zostały stworzone dla filmów, lub w nich wykorzystane (sygn. akt. (...)(...))

(ii) fragmentu publikacji naukowej prof. dr hab. M. D.;

(iii) wniosków dowodowych z przesłuchania świadków, tj. dyrektora działu prawnego pozwanego M. J. na okoliczność negocjacji umów oraz braku wywodzonych w pozwie bezprawności i zawinienia po stronie pozwanej w niezawarciu umowy z powodem;

(iv) pism (...): z 15.11.2011 r. złożonego na rozprawie 10.01.2012 r. na okoliczność wadliwego wyliczenia przedmiotu sporu, oraz z 19.12.2011 r. złożonego przy piśmie procesowym z 24.01.2012 r. na okoliczność wąskiego charakteru zezwolenia powoda na zbiorowe zarządzanie oraz wadliwych kategorii programowych w jego tabelach wynagrodzeń autorskich;

b. art. 233 kpc przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów dokonanej w sposób naruszający zasady logicznego wynikania przez uznanie za bezsporną okoliczności, że w latach 2009-2010 apelujący bezprawnie (bez zgody) korzystał z utworów pozostających w zarządzie Stowarzyszenia (...) na polu reemisji i nadawania za pośrednictwem satelity, mimo iż z dokumentów tych nie wypływa logiczny związek o charakterze przyczynowo-skutkowym między bezprawnym rzekomo aktem eksploatacji utworów, a szkodą powstałą po stronie Powoda i twórców przez niego reprezentowanych oraz przez przyjęcie, że między Skarżącą a Stowarzyszeniem (...) toczyły się rozmowy co do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie w latach 2009-2010 z utworów pozostających w zarządzie Powoda na polu reemisji oraz nadawania satelitarnego;

c. art. 233 kpc przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów dokonanej w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego w odniesieniu do dowodu z orzeczenia Komisji Prawa Autorskiego z 03.02.2010 r., polegające na przyjęciu że w działalności telewizyjnej może dochodzić do samodzielnej eksploatacji wkładów twórczych składających się na utwory audiowizualne;

d. art. 157 § 1 i art. 158 § 1, 2 w zw. z art. 160 kpc przez sporządzenie nieczytelnego i niepełnego protokołu rozprawy z 20.04.2012 r. na k. 1001-1002 i nieuwzględnienie wniosku o jego uzupełnienie z 25.04.2012 r., co mogło doprowadzić do pominięcia lub oddalenia istotnych wniosków dowodowych;

e. art. 187 pkt 1 in principia kpc przez uwzględnienie żądania pozwu sformułowanego w sposób ogólnikowy, posługujący się także sformułowaniami niezdefiniowanymi wprost w przepisach prawa, jak: „program telewizyjny”, tj. sformułowanego ma zasadzie przytoczenia in extenso punktów 1 - 6 zezwolenia powoda na zbiorowe zarządzanie o numerze(...) z 01.02.1995 r. ze zm. i powiązania powyższego z treścią tabel wynagrodzeń autorskich powoda, przez co uwzględniono żądanie nieproporcjonalne, uniemożliwiające indywidualizację substratu (przedmiotu) roszczenia w powiązaniu z sytuacją materialnoprawną powoda i niezbędnością żądanej informacji oraz dokumentacji a także uwzględniono żądanie uniemożliwiające jego egzekucję;

f. art. 321 kpc przez wykroczenie poza podstawę faktyczną sporu polegające na wydaniu orzeczenia w zakresie obowiązku informacyjnego i dokumentacyjnego Skarżącej w odniesieniu do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych i pantomimicznych, tj. utworów objętych punktami 1-5 zezwolenia powoda na zbiorowe zarządzanie o numerze(...) z 01.02.1995 r. ze zm., podczas gdy przedmiotem sprawy oraz podstawą faktyczną żądania były jego rzekome prawa do uzyskania informacji i dokumentacji objętych treścią punktu 6 wspomnianego zezwolenia, tj. o utworach słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych i pantomimicznych w utworze audiowizualnym;

g. artykułu 227 kpc w zw. z art. 278 kpc przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, tj. niepowołanie biegłego dla określenia prawidłowości niezatwierdzonych przez Komisję Prawa Autorskiego tabel wynagrodzeń autorskich Powoda oraz nieuwzględnienie zarzutów Skarżącej pod adresem tych tabel, co miało istotny wpływ na wynik sprawy skoro sentencja wyroku oddaje wadliwą treść i metodologię tych tabeli na polu reemisji w zakresie kryterium ilości tzw. gniazd abonenckich oraz zasady kwotowego obliczania wynagrodzenia zamiast procentowego;

4. mając na uwadze powyższe apelujący podniósł zarzut nierozpoznania istoty sprawy, tj. naruszenia art. 386 § 4 kpc przez pominięcie i nierozstrzygnięcie o organizacji właściwej w rozumieniu podstawy materialnej prawa autorskiego,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a. art. 110 przez jego niezastosowanie w zw. z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. w sytuacji prawidłowego ustalenia, że powód stosuje w obrocie niezatwierdzoną przez Komisję Prawa Autorskiego, niewiążącą tabelę wynagrodzeń autorskich na polu reemisji, co oznacza wadliwość wyroku w zakresie braku rozstrzygnięcia o zgodności tej tabeli z artykułem 110 u.p.a.p.p., w sytuacji gdy występujące w niej informacje (kryterium tzw. gniazd abonenckich oraz określenie

kwotowe wynagrodzenia zamiast procentowego od wpływów reemitenta i kategorii programowe) nie mogą posłużyć do wyliczenia stosownego wynagrodzenia autorskiego w rozumieniu art. 110 u.p.a.p.p.;

b. art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p. przez niezastosowanie w zw. z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p., mimo prawidłowego ustalenia, że skarżąca zawarła z (...) umowę z 18.05.2010 r. oraz (...) reprezentuje prawa do utworu audiowizualnego jako całości, a oparcie wyroku wyłącznie o art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., co spowodowało brak rozstrzygnięcia o uprzednim obowiązku obalenia przez Powoda domniemania nabycia autorskich praw majątkowych przez producenta utworu audiowizualnego, którego Powód nie reprezentuje;

c. art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. przez błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że w ustalonym stanie faktycznym obalenie domniemania ustanowionego tym przepisem możliwe jest jedynie w sytuacji wynikającej ze zdania drugiego tego ustępu, tj., gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, mimo iż z treści normatywnej i celu wskazanego przepisu wynika, że samo zanegowanie domniemania przez skarżącego ma wpływ na konieczność przeprowadzenia przez Powoda dowodu, że jest organizacją właściwą, że Skarżąca korzysta z twórczości pozostającej w repertuarze powoda bezprawnie przez co doznał szkody.

Apelujący za zasadzie art. 368 § 1 pkt 4 kpc powołał nowe fakty i dowody, tj.:

1. ogłoszenia Przewodniczącego zespołu orzekającego Komisji Prawa Autorskiego o wszczęciu postępowania w sprawie wspólnego wniosku (...) oraz Stowarzyszenia (...) o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu reemisji w sieciach kablowych, opublikowane w biuletynie informacji publicznej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w dniu 17.07.2012 r. Dowód ten apelujący powołał na okoliczność krzyżowania się zezwoleń Powoda i (...) na zbiorowe zarządzanie, braku uprawnienia Powoda do samodzielnego dochodzenia wynagrodzeń autorskich związanych z działalnością nadawczą i telewizyjną. Pozwany zaznaczył, że ogłoszenie Przewodniczącego zespołu orzekającego miało miejsce już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji;

2. Niepublikowanych dwóch orzeczeń Komisji Prawa Autorskiego z 06.05.2009 r., sygn. akt DP. (...) (...) oraz z 05.11.2009 r., sygn. akt(...) (...), na dowód tego, że (...) jest organizacją właściwą na polu reemisji i nadawania, że w nadaniach oraz reemisji dochodzi do eksploatacji jednolitych utworów audiowizualnych a nie wkładów twórczych;

3. wniósł o dołączenie do akt niniejszej sprawy akt sprawy cywilnej toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku o sygn. akt I ACa 176/10 w postępowaniu zakończonym w pierwszej instancji wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z 16.11.2009 r. o sygn. akt I C 180/07 z powództwa Stowarzyszenia (...) przeciwko (...) S.A. w G.. Apelujący przedstawił wyciąg z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego ze strony 33 na okoliczność tego, że w reemitowanych nadaniach telewizyjnych repertuar powoda stanowi znikomy procent całości, na którą składają się głównie utwory audiowizualne i wynosi - zgodnie ze zdaniem biegłego powołanego w tamtej sprawie - nie więcej niż 2,93%.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku częściowego przez oddalenie powództwa w skarżonej części oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Apelujący wniósł ponadto o dopuszczenie następujących wniosków dowodowych:

1. opinii prof. dr hab. R. M. na dowód wykładni treści zezwoleń Stowarzyszenia (...) oraz (...) na zbiorowe zarządzanie, praktyki funkcjonowania tych (...) w Polsce oraz na dowód tego, że Powód nie jest organizacją właściwą do reprezentacji praw współtwórców utworów audiowizualnych oraz praw producenta tych utworów;

2. dwóch orzeczeń Komisji Prawa Autorskiego z 16.01.2012 r. wydanych w tzw. postępowaniach tabelowych toczonych przed Komisją Prawa Autorskiego z wniosków Powoda oraz (...) o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń na polu reemisji kablowej i reemisji, na okoliczność krzyżowania się zezwoleń obu organizacji, oraz na dowód tego, że Powód nie ma legitymacji czynnej w sporze.

Apelujący wniósł ponadto na podstawie art. 267 pkt a-b Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE z 09.05.2008 r., 2008 C115/53 ze zm.), o zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o rozpatrzenie następujących pytań prawnych:

1. „Czy przepis art. 6 ust. 1 zd. 1 Dyrektywy 2004/48/WE z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.Urz. UE nr L 157/45), który przewiduje po stronie podmiotu dochodzącego swych praw obowiązek przedłożenia w postępowaniu sądowym „należytych i dostępnych dowodów wystarczających do poparcia roszczeń”, powinien być w ten sposób interpretowany, że pozwala organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych wyłącznie z powołaniem na domniemanie reprezentacji w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz legitymacji procesowej w tym zakresie, a więc przy przerzuceniu ciężaru dowodzenia na drugą stronę sporu?”;

2. „Czy Dyrektywa 2004/48/WE z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.Urz. UE nr L 157/45), w szczególności jej art. 6, 7, 8 ust. 3 e powinny być w ten sposób interpretowane, że nie dotyczą organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi i pozwalają sądowi rozpatrującemu spór no wnioszek organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi zobowiązać korzystającego z utworów do ujawnienia informacji lub dokumentacji bez gwarancji zachowania poufności i ochrony danych objętych treścią tych informacji lub dokumentacji?”.

W związku z powyższym apelujący wniósł, na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc, o zawieszenie postępowania do czasu udzielenia odpowiedzi Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Pozwany wniósł ponadto, na podstawie art. 380 kpc, o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji z dnia 04.04.2012 r., które nie podlegało zaskarżeniu do Sądu drugiej instancji, tj. o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu określonego w pozwie na podstawie wadliwej i niezatwierdzonej przez Komisję Prawa Autorskiego tabeli wynagrodzeń autorskich na polu reemisji. Apelujący wniósł o dopuszczenie na powyższą okoliczność dowodu z opinii biegłego w osobie A. P., biegłego z listy biegłych sądowych Sądu orzekającego.

Na podstawie artykułu 217 § 2 w zw. z art. 230 kpc apelujący wniósł o uznanie za przyznane przez powoda twierdzeń oraz wniosków dowodowych zawartych w piśmie Skarżącej z dnia 14.05.2012 r., jako replice do opinii profesora J. B..

Na podstawie art. 15 uksc w zw. z art. 1261 § 2 kpc oraz art. 25 i art. 368 § 2 kpc apelujący wniósł o kontrolę wartości przedmiotu sporu w zakresie uwzględnionego w wyroku częściowym żądania informacyjnego i następnie zażądał ustalenia opłaty tymczasowej od apelacji, jako wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył:

apelacja jest uzasadniona w części.

Wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym zostały oddalone jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny oddalił także wniosek pozwanego o wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o rozpatrzenie sformułowanych przez niego pytań prawnych, albowiem w ocenie sądu, potrzeba taka w sprawie nie zachodzi.

Zakres zarządzania prawami autorskimi przez każdą ze stron niniejszego procesu wynika ze stosownych decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

(...) posiada zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, na wskazanych w tym zezwoleniu polach eksploatacji, Stowarzyszenie (...) zarządza prawami autorskimi na podstawie powierzenia w zbiorowe zarządzanie praw autorskich przez

poszczególnych autorów oraz w oparciu o umowy zawarte z zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, zaś (...) posiada zezwolenie na zbiorowe zarządzanie: prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na wskazanych w zezwoleniu polach eksploatacji.

Treści zezwoleń na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi wydanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na rzecz każdej z w/w organizacji nie można wyklądać w oderwaniu od treści art. 70 ust.1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, zgodnie z którym domniemywa się, że producent utworu audiowizualnego nabywa z mocy umowy o stworzenie utworu albo umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości.

Należy zatem przyjąć, że (...) zarządza prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych o charakterze samoistnym oraz prawami do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych w utworze audiowizualnym, w sytuacji gdy zawarta została umowa wyłączająca domniemanie z art. 70 ust.1 uapp, a więc gdy producent utworu audiowizualnego nie nabył na mocy umowy o stworzenie utworu lub umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu praw majątkowych do eksploatacji takiego utworu w ramach utworu audiowizualnego jako całości.

Dopóki domniemanie z art. 70 ust. 1 prawa autorskiego nie zostanie obalone, należy przyjmować, że to producent a nie twórcy poszczególnych tzw. utworów wkładowych, jest uprawniony do eksploatacji utworu audiowizualnego jako całości. Twórcy, którzy przenieśli na producenta autorskie prawa majątkowe(wśród nich także prawo do wynagrodzenia), nie są już uprawnieni do rozporządzania tymi prawami, w tym do wyrażania zgody na ich eksploatację w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Takiego prawa nie ma także reprezentująca ich organizacja zbiorowego zarządzania. Trafnie zarzuca skarżący, że domniemanie z art. 105 prawa autorskiego może działać tylko na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania, która reprezentuje właściwą kategorię podmiotów.

Utwór audiowizualny nie jest zbiorem różnych utworów tzw. wkładowych, jest jednym utworem, zatem pozwany nie ma obowiązku udzielania powodowi informacji jakie programy telewizyjne zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne wykorzystywane w utworach audiowizualnych pozwany reemitował bądź nadawał w okresie od 17.10.2009r. do 31.12.2010r. W tym zakresie uwzględniając apelację pozwanego, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok oddalając powództwo o zobowiązanie do udzielenia informacji.

Ciężar obalenia domniemania z art. 70 ust. 1 ustawy o prawie autorskim obciąża powoda.

Producent nabywa prawo do wynagrodzenia za eksploatację utworu audiowizualnego w tym do opłat za reemisję. Eksploatacja utworu audiowizualnego nie wymaga dodatkowych licencji dotyczących jego integralnych części (w tym utworów muzycznych i słowno-muzycznych).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 15.06.2011r. sygn. CSK 373/10 oraz wyrokiem SN z 3.01.2007r. sygn. IV CSK 303/06 przepis art. 70 ust. 2¹ pkt 3 Prawa autorskiego nie daje podstaw do żądania przez twórców (reprezentującą ich organizację zbiorowego zarządzania) dodatkowego wynagrodzenia **za reemitowanie** w sieci kablowej utworów stworzonych lub włączonych na mocy umowy z producentem do utworu audiowizualnego.

Nadawanie utworu w telewizji lub przez inne środki publicznego udostępniania utworu użyte w art. 70 ust. 2¹ pkt 3 ustawy z dnia 4.02.1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie obejmuje reemisji utworu przez operatorów sieci kablowych. W art. 6 ust.1 ustawy zawarte zostały ustawowe definicje nadawania utworu oraz reemitowania utworu i zakresy tych pojęć nie pokrywają się ani nie krzyżują. Nadawanie programu dotyczy własnych utworów nadawcy, podczas gdy reemitowanie obejmuje programy innych nadawców.

Przepis art. 70 ust. 2¹ pkt 3 prawa autorskiego nie daje zatem podstaw do żądania przez powoda wynagrodzenia za reemitowanie przez pozwanego w sieci kablowej, utworów stworzonych lub włączonych na mocy umowy z producentem do utworu audiowizualnego (tzw. utworów wkładowych).

Wynagrodzenie przewidziane w art. 70 ust. 2¹ prawa autorskiego należy się wymienionym w nim osobom (współtwórcom utworu audiowizualnego oraz artystom wykonawcom), w oderwaniu od wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim. Jest to wynagrodzenie dodatkowe, niezależne od praw autorskich przysługujących producentowi (istniejące obok praw majątkowych producenta). Zarówno w doktrynie jak i judykaturze uznawane jest za wynagrodzenie dodatkowe. Tak również jego charakter ocenił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24.05.2006r.

Wynagrodzenie, które przysługuje twórcy w związku z prawem bezwzględny wynikającym ze stworzenia utworu (art. 17 pr. aut.) w przypadku utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, stanowiących wkłady w jednolity utwór audiowizualny przeniesione zostało na producenta utworu audiowizualnego zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 70 ust. 1 ustawy o prawie autorskim.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany reemituje oraz nadaje w ramach programów telewizyjnych audycje mające charakter utworów audiowizualnych jak i nie mające takiego charakteru ale zawierające utwory pozostające pod ochroną powoda (należące do chronionego przez niego repertuaru). Nie podziela Sąd Apelacyjny zarzutu, że powód nie dochodzi wynagrodzenia za eksploatację utworów nie audiowizualnych. Zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. jest chybiony. W treści pozwu powód powołał się zarówno na treść udzielonego mu zezwolenia na zarządzanie prawami autorskimi i na domniemanie płynące z art. 105 ust. 1 prawa autorskiego jak i na fakt reemitowania oraz nadawania przez pozwanego audycji zawierających utwory chronione przez powoda zawarte w oferowanych przez niego pakietach programowych. Nie budzi wątpliwości, że w strukturze nadawanych jak i reemitowanych przez pozwanego audycji występują różne kategorie utworów.

Jako podstawę roszczenia informacyjnego powód wskazał art. 105 ust. 2 prawa autorskiego. Celem tego unormowania jest pozyskanie informacji i dokumentów pozwalających ocenić, czy dany podmiot w swej działalności przestrzega przepisów prawa autorskiego. Uprawnienie to nie pozostaje w związku z faktem naruszenia autorskich praw majątkowych i wbrew wywiadom apelacji nie ma charakteru roszczenia uzupełniającego roszczenie główne. Może być dochodzone samodzielnie, w celu uzyskania danych niezbędnych do określenia należnego twórcom wynagrodzenia. Uzyskane dane mogą posłużyć powodowi m. innymi do obalenia domniemanie z art. 70 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych tj. wykazania, że pozwany eksploatuje utwory audiowizualne, w skład których wchodzi utwory chronione przez powoda, co do których nie ma zastosowania to domniemanie, uzyskane dane umożliwią powodowi także określenie proporcji (udziału %) audycji audiowizualnych i nie audiowizualnych w programach nadawanych i reemitowanych przez pozwanego.

Podkreślić należy, że powód dochodzi roszczenia informacyjnego aby ustalić rzeczywiste rozmiary szkody, jest bowiem bezsporne, że pozwany bez umowy eksploatuje utwory chronione przez powoda. Rację ma sąd I instancji, że Pozwany nie obalił domniemanie z art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim. Zarzut naruszenia tego artykułu jest zarzutem chybionym. Pozwany jest zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z utworów pozostających w zarządzie powoda i nie jest tak, że zawarcie umowy z (...) i uiszczenie wynagrodzenia na rzecz tej organizacji, wyczerpuje obowiązek pozwanego do zapłaty wynagrodzenia należnego twórcom utworów muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych. Zarzut naruszenia art. 386 par. 4 k.p.c. polegający na nierozstrzygnięciu o organizacji właściwej w rozumieniu prawa autorskiego jest zarzutem chybionym.

Zawiśnięcie wskazanych przez pozwanego postępowań przed Komisją Prawa Autorskiego nie dowodzi braku legitymacji powoda w niniejszym postępowaniu. Pozwany musiałby wykazać, że postępowanie to toczy się w odniesieniu do tych samych utworów rozpowszechnianych przez pozwanego na tym samym polu eksploatacji. Wymóg, aby miał miejsce zbieg roszczeń dwóch OZZ do tego samego utworu, nie zaś sama możliwość zbiegu, wynikająca z nakładania się zakresów zezwoleń, wynika z tego, że ustawa dopuszcza współdziałanie równoległe działających OZZ, które mogą realizować zbiorowe zarządzanie na podstawie porozumienia. Zarzut, iż sąd dopuścił się obrazy art. 233 par. 1 k.p.c. , 217 par. 2 k.p.c. oraz 232 zd. 2 k.p.c. gdyż pominął dowody z dwóch orzeczeń Komisji Prawa Autorskiego z 16.01.2012r. i z orzeczenia KPA z 3.02.2010r. oraz z wniosków powoda złożonych w postępowaniach przed KPA

sygn. (...)(...) oraz (...) (...) jest zatem chybiony, zaś powołany w apelacji fakt, że KPA wszczęła postępowanie w sprawie wspólnego wniosku (...) i Stowarzyszenia (...) o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu reemisji w sieciach kablowych nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Podobnie znaczenia dla rozstrzygnięcia nie mają orzeczenia KPA z 6.05.2009r. sygn.. DP. (...) (...) i z 5.11.2009r. sygn. DP. (...) (...) i akta sprawy toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku sygn.. I A Ca 176/10.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powód, w sposób wystarczający dla potrzeb roszczenia informacyjnego, udowodnił zakres swej reprezentacji w odniesieniu do repertuaru zagranicznego wskazując na zawarcie umów o wzajemnej reprezentacji ze wskazanymi organizacjami zagranicznymi, a co za tym idzie zarzuty pozwanego w tym zakresie są nieuzasadnione. Powód nie dochodzi informacji o eksploatacji konkretnych, indywidualnie oznaczonych utworów zagranicznych, zatem nie jest zobowiązany do indywidualnego oznaczenia chronionego przez niego repertuaru zagranicznego, wystarczające jest w tym względzie wykazanie zawarcia umowy przynajmniej z jedną zagraniczną organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów muzycznych i słowno-muzycznych, lub z podmiotem, któremu przysługują prawa majątkowe do takich utworów, co powód uczynił (vide np. k.127, 171,530).

Odnosząc się do zarzutu pominięcia opinii prof. R. M. wskazać należy, że rację ma sąd I instancji, iż opinii tej nie można traktować jako dowodu w sprawie. Opinia ta sporządzona została na zamówienie strony postępowania, zatem można ją traktować jedynie jako wzmocnione autorytetem autora opinii uzasadnienie stanowiska pozwanego. Podobnie dowodu w sprawie nie stanowi publikacja prof. dr hab. M. D..

Słusznie sąd I instancji pominął wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka M. J. na okoliczność negocjacji ugodowych oraz braku bezprawności i zawinienia po stronie pozwanej w niezawarciu umowy z powodem. Wskazane okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wyroku częściowym. Roszczenie informacyjne jest w stosunku do roszczenia o wynagrodzenie roszczeniem wstępnym, umożliwiającym formułowanie dalszych żądań, w tym co do wysokości wynagrodzenia.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 157 par. 1 i 158 par. 1i 2 k.p.c. w zw. z art. 160 k.p.c. albowiem apelujący nie wykazał, że sporządzenie protokołu rozprawy z dnia 20.04.2012r. doprowadziło do oddalenia wniosków dowodowych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Rację ma apelujący, że ustawa o prawie autorskim nie definiuje pojęcia „program telewizyjny” i że dla uniknięcia wątpliwości co do zakresu obowiązku informacyjnego nałożonego przez sąd, właściwym jest posłużenie się pojęciem audycji telewizyjnej, dlatego w powyższej części zaskarżony wyrok uległ zmianie w ten sposób, że określenie „program telewizyjny” zastąpione zostało określeniem „audycja telewizyjna”.

Rację ma apelujący, że niezatwierdzone tabele wynagrodzeń nie mogą służyć za podstawę wyliczenia wynagrodzenia należnego twórcom. Jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie dysponuje zatwierdzoną tabelą wynagrodzeń i strony nie określiły wysokości wynagrodzenia w drodze porozumienia, wynagrodzenie powinno być określone przez sąd zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 110 ustawy o prawie autorskim, to znaczy z uwzględnieniem wpływów osiągniętych z korzystania z utworu oraz charakteru i zakresu korzystania (zob. wyrok SN z 13.12.2007r. sygn. I CSK 321/07 oraz uzasadnienie wyroku SN z 15.06.2011r. sygn.. CSK 373/10). Z uwagi a powyższe żądanie, aby pozwany udzielił informacji o liczbie gniazd abonenckich abonentów będących osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi nie mającymi osobowości prawnej wykracza poza rzeczywistą potrzebę powoda gdyż jest zbędne dla prawidłowego wyliczenia należnego wynagrodzenia. Informacja taka stanowi tajemnicę handlową podmiotu gospodarczego i nie powinna być ujawniana, gdy nie jest to konieczne dla dochodzenia praw i roszczeń należnych twórcom. W tym zakresie zaskarżony wyrok uległ zmianie i powództwo zostało oddalone.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, informacją której powód ma prawo żądać jest informacja o wysokości wszystkich wpływów brutto uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, przy czym rację ma pozwany, że nakładając obowiązek udzielenia takiej informacji, sąd winien był zobowiązać powoda do zachowania poufności uzyskanych informacji, dlatego w w/w zakresie zaskarżony wyrok uległ zmianie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niedopuszczalne jest zobowiązanie pozwanego do określenia kategorii utworów zawartych w ramach nadawanych przez niego audycji telewizyjnych (literackie, dramatyczne, dramatyczno-muzyczne, muzyczno-choreograficzne), albowiem powód sam winien dokonać takiej specyfikacji. Zaliczenie utworu do danej kategorii ma charakter subiektywny i może być przedmiotem sporu pomiędzy stronami. W tym zakresie zmieniono zaskarżony wyrok oddalając powództwo.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez niepowołanie biegłego dla określenia prawidłowości niezatwierdzonych przez KPA tabel wynagrodzeń. autorskich powoda. Dowód taki był zbędny dla rozstrzygnięcia o roszczeniu informacyjnym.

Wartość przedmiotu sporu wyliczona została przez powoda szacunkowo na podstawie posiadanych przez niego fragmentarycznych informacji. Nie jest możliwe sprawdzenie tak określonej wartości przedmiotu sporu na obecnym etapie postępowania, co więcej kwestia ta nie ma znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia o roszczeniu informacyjnym w ramach kontroli wyroku częściowego. Sąd I instancji pobrał od roszczenia informacyjnego opłatę tymczasową w wysokości 1000 zł. co jest zgodne z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zgodnie z art. 15 ust. 3 w/w ustawy w orzeczeniu kończącym postępowanie w pierwszej instancji, sąd określa wysokość opłaty ostatecznej, która jest bądź opłatą stosunkową, obliczoną od wartości przedmiotu sporu ustalonej w toku postępowania, bądź opłatą określoną przez sąd, jeżeli wartości tej nie udało się ustalić. Sąd Apelacyjny nie jest władny do ustalania wartości przedmiotu sporu, gdy sąd I instancji nie ustalił tej wartości w toku postępowania i nie określił w wyroku opłaty ostatecznej.

Mając na uwadze ustalenia i rozważania poczynione wyżej, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 par. 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w części, a w pozostałym zakresie oddalił apelację z mocy art. 385 k.p.c. nie znajdując podstaw do przyjęcia, że Stowarzyszenie (...) nie jest organizacją właściwą do wystąpienia z roszczeniem informacyjnym oraz, że domniemanie z art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zostało przez pozwaną obalone.

Dyrektywa 2004/48 WE z 29.04.2004r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej nie wyklucza możliwości powołania się przez organizację zbiorowego zarządzania na przysługujące jej domniemanie prawne, zaś to, czy w danej sprawie istnieje podstawa do zastosowania owego domniemania jest kwestią oceny sądu, przed którym sprawa się toczy, zatem zbędne było zwracanie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniem prawnym sformułowanym przez pozwanego.